

НЕДИНЪ ГОРСКИ
ученикъ — София

Възкресение

Когато разбойникътъ стигнаха крайнитъ къщи на града, главатарътъ махна съ ржка. Всички се спрѣха и вслушаха. Изъ нечий дворъ изляз куче, разнесе се остро скърцане въ нощната тишина. Клонестиятъ брѣстъ отсреща тревожно шумолѣше. По ясното небе уплашено бѣгаха тъмни облаци.

— Хайде, Перо, обади се тихо главатарътъ, върви и добре помни това, което ти казахъ. Щомъ разберешъ, че положението е удобно, гръмни, и ние веднага ще дойдемъ.

Очитъ на разбойникътъ свѣтнаха въ мрака. Тѣ опипаха блестящитъ си ножове и устнитъ имъ застинаха въ зловеща усмивка. Момъкътъ, когото назоваха Перо, мълчаливо поклати глава, махна съ ржка на другаритъ си и потъна въ мрачината на близката уличка.

Той започна внимателно да оглежда наоколо. Всичко му се струваше познато, сякашъ отново виждаше нѣщо изгубено. Той усѣти чувство на умиление, на страхъ и безпокойство: намираше се въ родния си градъ, гдето живѣеше майка му. Младиятъ разбойникъ потрепери при мисълта, че тя ей сега ще изникне въ тъмнината предъ него и още веднажъ ще го прокълне съ вдигната ржка, както направи това преди години.

Перо ускори вървежа си. Безмълвнитъ къщи равнодушно го гледаха. Умълчалитъ се дървета хвърляха дълги, черни сѣнки по тѣсната, праш-

на улица.

Следъ малко стигна градския площадъ. Подъ високитъ тополи, които сякашъ крепѣха надъ остритъ си върхове надвисналитъ облаци, тихо чучурѣше каменната чешма. Той откачи бакърената гребачка и се напи съ вода. Тя бѣше тѣй студена както преди години, когато като малъкъ пиеше и се плискаше съ нея.

Въ дъното на площада се намираше низката черквица съ почернитъ ли стени.

Прагеникътъ се приближи до дървената ограда. Презъ цепнатинитъ, той съзрѣ множество хора съ запалени свѣщи въ ржце и съ усмих-

нати, добродушни лица.

Младиятъ разбойникъ се учуди. Какво търсѣха тѣзи хора, толкозъ късно тукъ? Какъвъ празникъ е тази нощъ? Той бѣше загубилъ представа за времето; срѣдъ гжститъ го-